

ΡΩΜΕΙΣ

Ἐφημερίς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἐννενηντα... τί καλά!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῖ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
'Αλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνονται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Εἴκοσι κι' ἐπτὰ Γεννάρι,
καὶ μουτσούναις 'στὸ παζάρι.

Ποῦντος διακόσα ὀρθόντα ἔξη,
καὶ πάλι αἶμα πολὺ θὰ τρέξη.

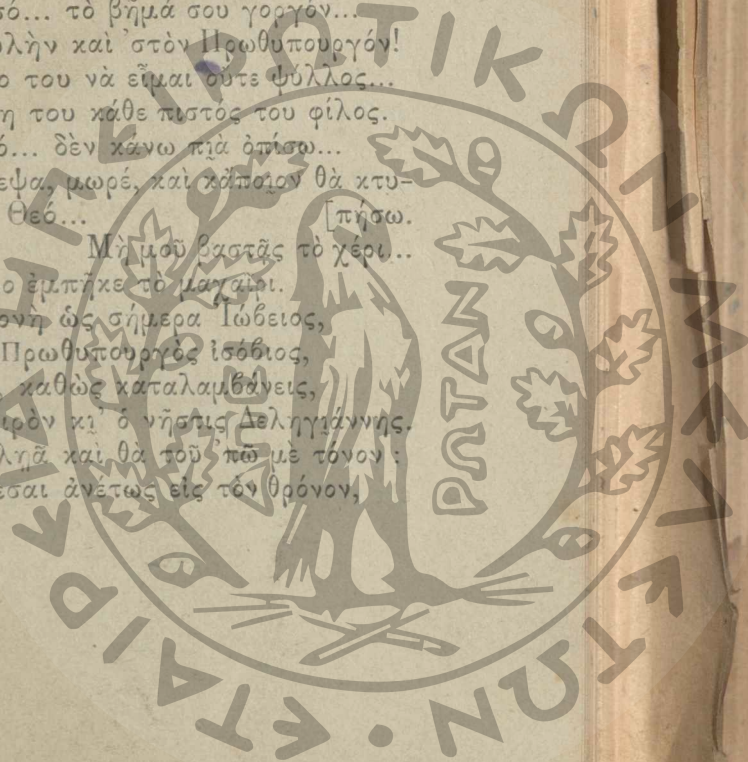

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Σιγὰ σιγὰ καὶ προσοχὴ κανεῖς νὰ μὴ σὲ νοιώσῃ
κι' ὡς συνωμότην ἢ Ἀρχὴ 'στὰ κάτεργα σὲ χώσῃ.
Θὰ γίνῃ πιά τὸ κούνημα, δὲν εἶναι χωρατά...
μιὰ φουστανέλα φόρεσε καὶ κάπα γαλατᾶ,
βάλε μαντύλι κλέφτικο καὶ κόκκινο σιλάχι,
γιατί δὲν ξέρεις, Περικλῆ, τί διάβολο θὰ λάχῃ.
Θαρρῶ πῶς ἐτελείωσε τὸ ἓνα κι' ἄλλο φέμμα...
πολεμικὰ συνθήματα... παντοῦ θὰ τρέξῃ αἶμα...
ἰδοῦ! ἰδοῦ ὁ Βαλτινός... κανένας δὲν ἀργεῖ...
καὶ εἰς τ' Ἀνάπλι ὁ στρατὸς ἠγγέρθη ἐν ὀργῇ...
'Εν, δύο, τρία καὶ μισό... τὸ βῆμά σου γοργόν...
ἀλλοίμονον εἰς τὴν Αὐλὴν καὶ 'στὸν Πρωθυπουργόν!
Δὲν ἤθελα 'στὸν κόρφο του νὰ εἶμαι οὔτε ψύλλος...
ἂς κλαίῃ γιὰ τὴν τύχῃ του κάθε πιστὸς τοῦ φίλος.
'Εν, δύο, τρία καὶ μισό... δὲν κάνω πιά ὀπίσω...
μπάμ! μπούμ!... ἀγρίεψα, μωρέ, καὶ κάποιον θὰ κτυ-
Π. Σταμάτησε γιὰ τὸ Θεό... [πῆσω.

Φ, Μὴ μοῦ βαστάς τὸ χέρι...
ὡς μέσα εἰς τὸ κόκκαλο ἐμπήκε τὸ μαχαίρι.
Μᾶς φθάνει τόσ' ὑπομνή ὡς σήμερ' Ἰώβειος,
ὁ δὲ Τρικούπης ἔγινε Πρωθυπουργὸς ἰσόβιος,
καὶ τώρα εἶναι δίκαιον, καθὼς καταλαμβάνεις,
νὰ φάγῃ κάμποσον καιρὸν κι' ὁ νῆσις Δεληγιάννης.
Θὰ τρέξω εἰς τὸν Βασιλεῖα καὶ θὰ τοῦ πῶ με τόνον:
«Ὁ Βασιλεῦ, ποῦ κάθεσαι ἀνέτως εἰς τὸν θρόνον,

Φ. Ἐγείρου ἐκ τοῦ ὕπνου σου, ψυχὴ πεπορωμένη...
τετάρτη ἐπανάστασις ἐπιδιορθωμένη.
'Ακοὺς πολέμου σάλπιγγας καὶ τῶν τυμπάνων κρότον;
ἐκ τῆς Λαρίσσης ἔρχεται τὸ σύνθημα τὸ πρῶτον.
'Εφέτος εἰς τὴ Λάρισσα καὶ πέρσου 'στὴ Λαμία...
Π. Πότε θὰ γίνῃ ρεμπελιὸ νὰ 'μπούμε 'στὰ Ταμεῖα;
Φ. Ἀνεστατώθῃ ὁ στρατὸς καὶ οἱ τσολιγάδες ὅλοι...
νά! πάρε τοῦτο τὸ σπαθὶ καὶ τοῦτο τὸ πιστόλι.

ἀν νὰ προκόψῃ ἀγαπᾶς καὶ ὁ δὲ δικός μας τόπος,
νὰ γίνῃ στὴν πολιτικὴ κανένας νέος τρόπος,
μὲ ἄλλους λόγους δηλαδὴ νὰ ἔχουν καρναβάλι
τοὺς ἔξῃ μῆνας οἱ μισοί, τοὺς ἄλλους ἔξ οἱ ἄλλοι,
ἀλλέως ἐπανάστασιν θ' ἀκούγῃς κάθε τόσο
καὶ θὰ μὲ βάλῃς σὲ μπελᾶ νάλθῃ νὰ σὲ γλυτώσω».
Αὐτὰ θὰ πῶ, βρὲ Περικλῆ...

Π. Ποῦ πᾶς μὲ τόση φόρα;
Φ. Ἐν, δύο, τρία καὶ μισό... ἀνεστατῶθ' ἡ χώρα.
Ἦ Ἑλληνας, ἀς φάλλωμεν τοὺς ἄνδρας τοὺς γενναίους,
τοὺς συνωμώτας τοὺς θερμούς, τοὺς ἥρωας τοὺς νέους.
Π. Λαμπρὸς φωσφόρος ἔφεγγε σκηνὰς τὰς Ἑλληνίδας,
ὅταν ἡγέρθη ἔξαφνα ὁ νέος Πελοπίδας.

Φ. Πολέμου μᾶρς ἡ μουσικὴ θαρρῶ πῶς παιανίζει
καὶ ἡ γνωστὴ γαιδοῦρά μου παιάνας ὀγκανίζει.
Γιὰ κύττα κόσμο, Περικλῆ, ποῦ τρέχει ἐκεῖ πέρα...
ἀρχίξ' ἡ ἐπανάστασις... ὦ εὐτυχὴς ἡμέρα!...

κὰτ' ὁ προδότης, γιοῦχά του, καὶ ἀς γίνουν ὅλα νίλα.
Π. Βρὲ μὴν ἐνθουσιάζεσαι καὶ εἶναι ἡ Καμήλα.

Φ. Ὡ πόση ἐξαχρείωσις!... ὦ τέμπορα, ὦ μόρες!...
νὰ βγαίνουν καμηλιάρηδες σὲ τέτοιαις μαύραις ὥραις.

Π. Ἀλήθεια τί κατάστασις!
Φ. Εἰς τὸ Παλάτι τρέχω.

Π. Μωρὲ ἀμάν...
Φ. Ἐλύσσαξα, στὴν πείνα δὲν ἀντέχω.

Πῶ! πῶ! τί κόσμος εἶν' ἐκεῖ... ἄ! νά! δὲν ἀμφιβάλω...
κονσπιρατέρ Ἑρνάνηδες θὰ εἶναι δίχως ἄλλο.

Φωναὶς ἀκούω, Περικλῆ, σουραύλια καὶ κλαρίνα...
Π. Εἶναι ὁ Γρίβας, Φασουλῆ, καὶ ἡ Τρελλοκατερίνα.

Κι' οἱ δὲ μὲ Καλαβρέζικα ἐβγήκαν εἰς τοὺς δρόμους
καὶ ἴσως πιασθὺν ὡς ὑποπτοὶ ἀπὸ τοὺς Ἀστυνόμους.

Φ. Κατάρτα καὶ ἀνάθεμα!... καμμιὰ φωτιά στὰ στήθεια.
Π. Δὲν ἔντρέπονται, βρὲ Φασουλῆ, ἀλήθεια καὶ ἀπ' ἄ-

ἐνῶ τοσαῦται συμφοραὶ τὰ στήθη μας πιέζουν, [λήθεια,
ἐν οὐ γελοίοις νὰ γελοῦν καὶ ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίξουν;

Φ. Ἑλλὰς πατρίς, κατήντησες ἀναισθητος ὡς λίθος!...
ἀλλὰ τί βλέπω, Περικλῆ... νά! νά! καὶ ἄλλο πλήθος.

Π. Οἱ δὲ μὲς οἱ συνάδελφοι χοροπηδοῦν στὰ κάρτα.
Φ. Καὶ τοῦτοι γιὰ τὸ κούνημα δὲν δίνουν μιὰ δεκάρα.

Π. Ὡ Θεωδώραχ πόθερε!...
Φ. Ἀντάρτης ἀτυχής!

Π. Ὡ σὺ περντοῦτα γκλόρια καὶ σπαραγμὸς ψυχῆς!
Φ. Ὁρκίζομαι, βρὲ Περικλῆ, σὴς μάχης τῆς τρουμπέταις,

στοῦ στρατηλάτου Θεωδωρήτης παρδαλαῖς παραμπέταις,
στοῦ Ράλλη τὸ ξανθὸ μαλλί, στοῦ Μίλησι τὸ στόμα,

τὴν κιτρινάδα τοῦ Σαῖν-Ζούστ, στοῦ Λεμονῆ τὸ χροῖμα,
στοῦ Καραπάνου τοῦ σοφοῦ τὰ οἰκονομικά,

στὰ σχήματα τὰ ἐξαλλά καὶ τὰ ρητορικά,
τοῦ Κορδορούμπα τὴν θερμὴν καὶ πάλλουςαν καρδίαν,

εἰς τοῦ Ἑρνάνη τὸ σπαθί καὶ τὸν πλατὺν μανδύαν,
εἰς ὅλους τοὺς ἀριστεροὺς, τοὺς φέροντας τὰ πρῶτα,

εἰς τῶν ἀργῶν Πausανιδῶν τὰ πεινασμένα χνώτα,
στοῦ Σίλβα Δὸν Ρουί Γομέζ τὸ φρικαλέον κέρας,

εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτός, στὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,
εἰς τὴν σκοτίαν τῆς νυκτός, στὸν δίσκον τῆς ἡμέρας,

εἰς τῆς Στυγὸς τὰ ὕδατα, στὰς Ἑριννύας ὄλας,
καὶ εἰς κάθε μισοφούστανο τῆς νύμφης Δόνα-Σίλβα,
πῶς θὰ κινήσω τὸν λαὸν καθόσον εἰμπορέσω,
πῶς Κατιλίνα φλογεροῦ μανδύαν θὰ φορέσω,
πῶς μόνος καὶ μετὰ πολλῶν θὰ ἐπαναστατήσω
καὶ μὲ τὴν ἐπανάστασιν τὸν κόσμον θὰ σατίσω.

Π. Ἀλλὰ ὀρκίζομαι καὶ ἐγώ, τὸ ἄψυχον κοῦδαν,
μὰ ὅλους τοὺς ἐν Πλαταιαῖς καὶ τοὺς ἐν Μαράθῃ

τοὺς ἐν Λαμῖα μάρτυρας καὶ τοὺς ἐν τῇ Λαρίσσει,
καὶ εἰς πάντα ποῦ τὸ αἷμά του στὸ ἔθνος θὰ χαρίσω

πῶς ἀπὸ ταύτην τὴν στιγμὴν τὰς χειράς μου θὰ λήσω
πῶς ὅλους τοὺς Τρικουπικούς θὰ αἵματοκυλίσω,

πῶς θὰ βαρέσω στὸ σταυρὸ χωρὶς κανένα πόνο
καὶ ἂν ἡ ἀνάγκη τὸ καλὴ θὰ σπᾶσω καὶ τὸν θρόνον

πῶς ἄλλος Βροῦτος θὰ γενῶ, τοῦ θρόνου Ἐφιάλτη
ἀνθρωποφάγος ἄπληστος, φρικτὸς ἀντεροβγάλτης

καὶ τότε τὸ μαχαῖρί μου θ' ἀφήσω ἐν χαρᾷ.
Φ. Κρύψε ἀμέσως τὸ σπαθί καὶ ἕνας κλητὴρ σμύρει

Π. Ἡ μούρη σου κιτρινίσε καὶ εἶναι σὰν λεμόνι.
Φ. Εἰς τὸ στηλιάρη, Περικλῆ, θαρρῶ πῶς θὰ μᾶς σμύρει

Π. Ἀς φύγωμε στὰ τέσσερα προτοῦ μᾶς μπαγαλα...

Πολεμικὰ μνημόματα καὶ μυστικὰ συνθήματα.

Ἐξ Ἀθηνῶν εἰς Λαρίσσαν.—Τί κάθεσθε;... ἀκόμα
ἀς γίνῃ πιά τὸ κούνημα καὶ εἶν' ἑτοιμον τὸ κόμμα

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Στήσετε ὀγρήγορα ταμπόρα
εἰς ὅλους δὲ μοιράσετε τουφέκια καὶ κουμπόρια.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ἀκούεται ὑπόκωφός τις κρότος...
ὀγρήγορα γιὰ τὸ θεό... Ἑρνάνης... Δὸν Κισσώτη

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Σπεύσατε... τὸ βῆμα σας τῆς
στρατὸς ἐπανεστάτησε... ἡ σάλπιγξ ἀς ἤχη.

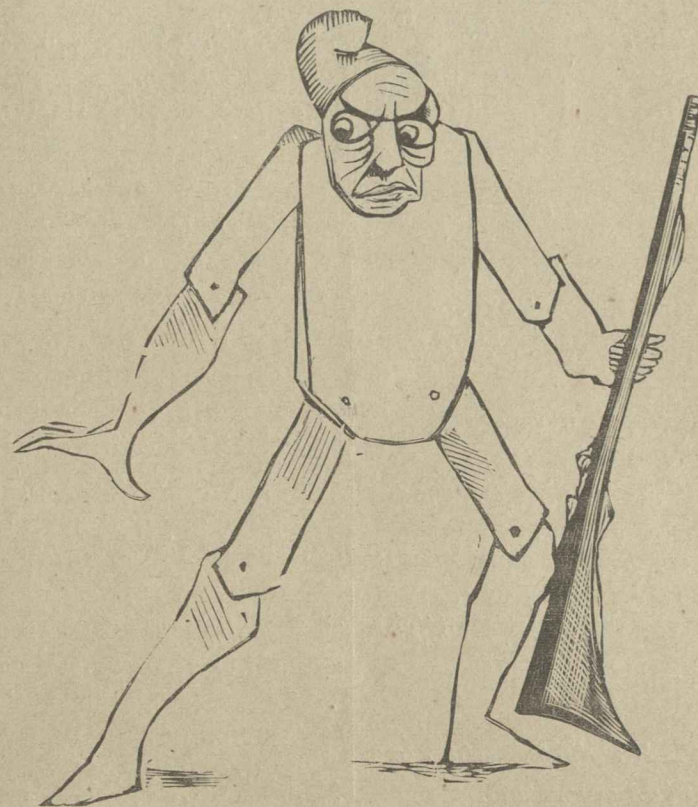
Πολεμικὰ συνθήματα... φωτιά, σπαθί, λεπίδι,
ἀγγούρι, ρέβα, λάχανο, μαρούλια μὲ τὸ ξύδι.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Σηκόνεται ὁ κόσμος εἰς τὸ πόδι...
πῆρε φωτιά τὸ κούνημα μαζί μὲ τὸ Τριῶδι.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Φθάνομεν.. ἀναβρασμὸς μεγάλος
ζητεῖ τὴν ἐπανάστασιν ὁ ἕνας καὶ ὁ ἄλλος.

Διψᾷ πολέμων αἷματα τὸ στόμα καθενὸς
καὶ ἀμέσως τώρα ἔρχεται αὐτοῦ ὁ Βαλτινὸς

ἐκ μέρους ὅλου τοῦ στρατοῦ νὰ εἴπῃ τὰ εἰκότα...
δὲν θέλει πλέον Ὑπουργὸν ποῦ βάζει ρεδιγκότα.

Παιδιά, σὰν θέλτε πλιάτσικα καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
ἐμένα νὰ ῥωτίσετε τὸν πρῶτο καπετάνο.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ὁπλίσθησαν τῶν ἀνταρτῶν τὰ στίφη...
ἐν μύρτου χλοερῷ κλαδί νὰ κρύψετε τὰ ξίφη.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Πόλεμος... ἤχουν τὰ περίξ ὄρη...
θὰ ἔλθωμεν ἀγνώριστοι μὲ ἀντεριά καὶ ράσσα...

αὐτὰ καὶ σὰς ἀσπάζονται γενναῖοι σπαθοφόροι,
ποῦ πότε κόβουν τὰ χαρτιά καὶ κάποτε τὰ πράσσα.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Ταράμ ταμτάμ... ὁ κόσμος ἠλεκτρίσθη
καὶ ὅλους μᾶς συνέδεσε σφικτὸς ἀγάπης κρῖκος...

ὥρμασε τὸ κούνημα καὶ ἄγριος ὠπλίσθη
καὶ τοῦ Σαῖν-Ζούστ ὁ ἀδελφός, ὁ μάχιμος Στεφῆκος.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Φθάνομεν μὲ μία μπασαβιόλα...
Ὀύρρα οἱ Σακαράκηδες καὶ κάτω τὰ φωκόλα.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Προσδράμετε μὲ ὅλον σας τὸ θάρρος
καὶ τοῦ αἰσχροῦ Πρωθυπουργοῦ τινάζετε τὴν κάπα...

ἐπανεστάτησε καὶ ἐδῶ ἕνας παληὸς φαντάρος,
ποῦ ἤπλε τὸν περιδρόμο καὶ εἶχε γίνει τάπα.

Ἐκ τῆς Λαρίσσης.—Μπαμ! μπουμ! ριμ!... μᾶς ἔχει πιά-
υπομονὴ καὶ φθάνομεν μὲ εἰκόσι ταμπόρα, [σειζοῦρα,

μὰ προσοχὴ νὰ μὴ γενοῦν στὸ σύνθημά μας λάθη
καὶ χάς ἡ ἐπανάστασις ταύτῃ μὲ τὸ καλάθι.

Ἐξ Ἀθηνῶν.—Εἰς τὸ πόλεμα καθένας ὁμιλεῖ
καὶ ἐπῆλθε στὰ συνθήματα μικρὰ μεταβολή.

Ἰδοὺ πῶς μετεβλήθησαν... φωτιά, σπαθί, λεπίδι,
καρχινογούλι, λάχανο, σπανάκι, κουλουπιδί.

Πρὸς Βασιλεία.—Βασιλεῦ, ἂν θέλῃς τὸ καλὸ σου
καὶ ἂν δὲν θέλῃς νὰ εὕρῃς μ' ἐμᾶς τὸν διάβολό σου,

τὸν Δεληγιάννην αὐθωρεὶ ὅσπιν ἐξουσίαν φέρε,
ἄλλως προσμένουν πονηραὶ τὸν θρόνον σου ἡμέραι.

Ἄν δὲ ἀπὸ τὸ αἶμα μας χυθῇ κανένα δράμι,
τὴν Βασιλείαν τάχιστα τὴν πέρνει τὸ ποτάμι
καὶ σωτηρίαν, Βασιλεῦ, καμμίαν μὴν ἐλπίσης...
ἂν δὲ χυθῇ μισὴ ὀκτὰ καὶ κάτι περιπλέον,
οὐαὶ καὶ ὅσπιν Διάδοχον μετὰ τῆς Πριγκηπίσης
καὶ εἰς ἐκάστην γενεάν τυράννων Βασιλέων.

Ἡ τόση σου ἐπιμονὴ θὰ ἔχῃ συνεπείας,
οἱ νηστικοὶ ἀγρίεψαν καὶ τρέμει ὅλ' ἡ γῆ των,
ἂν δὲ ὑπῆρξε ἄλλοτε ὁ Ἰππαρχος καὶ Ἰππίας,
ὑπῆρξε καὶ εἰς Ἀρμόδιος καὶ εἰς Ἀριστογείτων.
Τὸν Δεληγιάννην κάλεσε χωρὶς καιρὸ νὰ χάνης...
αὐτὰ σοῦ γράφει φλογερὸς κονσπιρατέρ Ἑρνάνης.

Καὶ ἄλλο συνωμοτικόν. — ὦ Βασιλεῦ, σὺ μόνος
νὰ σώσης ὅλους εἰμπορεῖς ἀπὸ τὰς συμφοράς...
πᾶσαν ψυχὴν Ἑλληνικὴν κρυφὸς τὴν τρώγει πόνος
καὶ οὐδ' ἔχει ὄρεξιν κανεὶς νὰ γίνῃ μασκαρᾶς.
Ὁχρίασαν ἐκ τοῦ λιμοῦ τῶν παρειῶν τὰ μῆλα,
ὁ μιὰρὸς Πρωθυπουργὸς τὴν συμφορὰν μηκύνει,
καὶ ἂν εἰς τοὺς δρόμους κατ' αὐτὰς ἐβγῇ καὶ ἡ Καμήλα,
ἐπαναστάσεως χορὸν ἐχόρευσε καὶ ἐκείνη.

Πρὸς τὸν Τρικούπη Φασουλῆς. — Τὸ αἶμά σου θὰ πιῶ,
πρίν τὴν Ἑλλάδα, μιὰρὲ, νὰ κάμῃς χασαπιό.

Πρὸς Δεληγιάννην Φασουλῆς. — Προσέρχομαι σκιρτῶν
εἰς τὰς γενναίας φάλαγγας τῶν νέων ἀνταρτῶν.

Θεόδωρος πρὸς Φασουλῆν. — Λεπίδι καὶ σπαθί...
μ' ἐμένα μόνον καὶ με σᾶς τὸ ἔθνος θὰ σωθῇ.

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆς. — Τί κάθεσαι, κανάγια;
εὐθὺς μπαροῦτι μπόλικο ἀγόρασε καὶ σκάγια
καὶ ἀπ' ὀπίσω, Περικλῆ, τουφέκιζε καὶ φύσα...
καινούρια ἐπαναστάσεις... ψυχὴ μου ὅσπιν Πατήσα!
Ἄν θέλῃς ἔλα νὰ μ' εὐρῇς με ξίφος ὑπὸ μάλῃς
νὰ σοῦ εἰπῶ τὸ σύνθημα τῶν ἐπαναστατῶν...
μοῦ τὸ 'φιθύρισε' ὅτ' αὐτὶ κρυφὰ κρυφὰ ὁ Ράλλης
καὶ τεταρταῖον μ' ἔκαμε νὰ πάθω πυρετόν.

Ὁ Περικλῆς ὅσπιν Φασουλῆν. — Κρεμάλα ὅσπιν Ἰούδα!...
πολλὴ μαυρίλα 'πλάκωσε' ὡσάν τὴν καλῖακουδα.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ὅσπιν σπῆτί μου ἀνέστη,
ὅσπιν Νεάπολιν ἀπάνω — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δηλ' ὅσπιν λέει τρεῖς ὅσπιν ξύδι.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προαστείου κονιστοῦς πολὺς.

Τὸ σύνθημα τὸ ἔμαθα καὶ τὸ σπαθὶ κρατῶ...
ἐπῆγα καὶ ὅσπιν Νικολῇ καὶ μοῦπε τὸ καὶ τό.

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆς. — Μὲ μυστικὸ φουσάτο
εἰς τοῦ Τρικούπη τριγυρνῶ τὸ σπῆτι ἀποκάτω,
καὶ ἀπ' ὦρα σ' ὦρα με παλμοὺς τὸ κούνημα προσμένω
καὶ ἄλλοίμονο, βρὲ Περικλῆ, σὲ κάθε χορτασμένο.

Ὁ Περικλῆς ὅσπιν Φασουλῆν. — Ἐμπρός, κηφηναριό,
καὶ σὰν ἀρχίσῃ τὸ μπᾶμ μποῦμ καὶ ἡ πολλὴ τρεμουλά,
ὅσπιν Παλατιοῦ νὰ τρέξωμε τὸ κάθε μαγειριό
καὶ σ' ὅλα τὰ ἔβρισκόμενα νὰ κάνωμε ρεμουλά.

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆς. — Μὲ λύπην μου μεγάλην
μανθάνω γιὰ τὸ κούνημα πῶς ἀνεβλήθη πάλιν.
Πάει ὅσπιν κούφια, Περικλῆ, ὁ βρόντος ὁ πολὺς,
ἀκόμη ζῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς μαύρης προδοσίας,
καὶ ἐγὼ ὅσπιν οὐρητήριον τρυπόνω τῆς Βουλῆς
καὶ γράφω τὰ συνθήματα τῆς νέας ἀνταρσίας.

Ὁ Περικλῆς ὅσπιν Φασουλῆν. — Ἐλπίς δὲν μένει μία...
καὶ πάλιν τὰ μαρτύρια καὶ πάλιν βουλιμία.

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆς. — Βαβαὶ καὶ ὠϊμένα!...
καὶ τοῦ στρατοῦ τὸ κούνημα ἐπῆγε ὅσπιν χαμένα.
Ὁ Ἀνταλκίδας κυβερνᾷ καὶ πίνει τὸν καφέ του,
ὁ δὲ Γεώργιος γλεντᾷ καὶ πέρνει τὸν λουφέ του,
γαυγίζει δ' ἡ λιμώττουσα μερίς τοῦ Δεληγιάννη,
καὶ μένομεν με τὸνομα μονάχα τοῦ Ἑρνάνη.

Ὁ Περικλῆς ὅσπιν Φασουλῆν. — ὦ τέκνοντῶν γιγάντων,
αὐτὸ τὸ βρωμοκούνημα θὰ γίνῃ τέλος πάντων;

Πρὸς Περικλέτον Φασουλῆς. — Ποσῶς δὲν ἀμφιβάλλω
πῶς θὰ γενῇ τὸ κούνημα τὸ καρναβάλι τᾶλλο.
Εἶπα καὶ ἐγὼ πῶς τώρα πιά θάλθῃ ὁ Δεληγιάννης
καὶ κάτι θὰ ὠφεληθῶ ἐκ τῆς ἀνεμοδούρας,
μὰ τώρα σ' ἀποχαιρετῶ καθὼς καὶ ὁ Ἑρνάνης
τῆς Γαλικίας τὰ βουνὰ καὶ τῆς Ἑστραμαδούρας.

Ὁ Περικλῆς ὅσπιν Φασουλῆν. — Ἀνάθεμα προφέρω
καὶ ρίχνω τὰ σιλάχια μου καὶ τᾶρματά μου χάμω,
καὶ τώρα ἔλα νὰ μ' εὐρῇς με κάθε Ροδεσπιέρο
νὰ σᾶς γερὸ μπαγλάρωμα μ' ἓνα τσουράπι ἄμμο.

με Χημεῖον, με μιά μάνδρα, — με μιά οἰκαδομή,
καὶ ρίτ' ἄρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.